

Petr Měrka Telekristus a Mentál

Géníus vračí úder

Česká próza

fra

Petr Měrka Telekristus a Mentál

Česká próza

fra

Na světě jsem se zjevil v roce 1979 ve Vsetíně. Vše se zdálo jako obvykle, kouřil jsem toxickou Smrtku posypanou radioaktivním spadem. Z oblohy stékaly husté chuchvalce zkažené zčernalé krve a jen tu a tam vybuchla někde v povzdálí atomová bomba. Stál jsem zády opřený o ghetto vyčuraných egoistů a nechával se vbíjet do systematicky iluzorních sraček zvaných okultní realita. Velice často mi to připomínalo promluvy ze záhrobí a jako maličký jsem žil na rozhraní více světů najednou.

Další taková má pomyslná skutečnost se odehrála ve Valašské Polance, kde setrvává doposud. Louskal jsem v pěti letech buráky na silnici v ulici Mravní zhouba. Kolem mě se proháněly nahé kostry lidí bičované ranami osudu. Nebylo mi to k smíchu, protože po mně jakési dítě hodilo železem. Jeden pán si hrál na exhibicionistu a přijelo si pro něj VB. Na postarší dámu skočil vlčák přes plot a zakousl ji. Skupinku pěti dětí napadlo ptačí hnízdo, jež se odpoutalo ctižádostivě od transformátoru vysokého napětí a ošklivě je pozabýjelo. Vsetín je mlha a pustá šed'. Polanka, to je slunce a ilegální adrenalinové sporty.

Když jsem byl mladý, vášnivě jsem sportoval. Padal jsem ze stromů a nebo se topil v řece Senici. Navštěvoval jsem zdejší základní školu, šel na střední ve Valmezu a obeznámil se s úřadem práce – kde jinde než zase na Vsetíně. Tedy nic trestuhodně zajímavého či převratného.

Střední stavební mě samozřejmě nezajímala. To už jsem se chtěl stát mnohem raději kotelníkem a věnovat se filozofii. Hodně jsem kouřil trávu. A odtud se počíná i mé toxické šílenství. Už jako malé, ani ne desetileté dítě jsem tvrdošíjně propadl umění. Zpočátku hlavně vizuálnímu projevu, až o něco málo později tvoření prozaických příběhů. Psal jsem básně pod vlivem Villona a Lermontova. Ovlivnil mě Jim Morisson z Doors, díky němuž jsem se začal zaobírat Nietzschem, Ladislavem Klímou, Květoslavem Minaříkem, Bondym a Lao-c'.

Po fiasku na střední trapárně jsem krátkodobě zakotvil v Opavě na oboru historie-muzeologie. V té době jsem už dávno psal pravidelně kultivovaně abstraktní beletrii svěbytného ad absurdna. Tak pravidelně, až mi jednou došlo, co tu vlastně dělám, když mě to ani v nejmenším nezajímá?! Sobečtí lidé kolem byli pasivně přítomní, prostředí přívětivé, ale peněz katastrofálně málo, přibližně jako dnes. Vlivem jistě

bludné inspirace jsem to třikrát zkusil na FAMU na scenáristiku. Mé výkony byly evidentně tolik mentálně chabé, že si nechali jen poplatek za přihlášku a nepozvali mě ani k talentovkám. To mě zatvrdilo v mé další tvorbě a šel jsem si spokojeně vlastní cestou, čehož ani v nejmenším nelituju. Mám svůj vlastní styl, jenž si někteří slaboduší hlupci zaměňují s tím, že se neustále opakují. Taky mnoho tvořivě laxních jednotek podléhá fixní hysterické zcestnosti, že užití vulgarismů je identické s vulgárností jako takovou. Nechť je jim země lehká. Mým cílem je se tvorbou žít. Chci ovšem překročit rámec pouhé literatury, které však hodlám zůstat věren, neb psaní je to samé jako poznávání. Díky němu se přede mnou kromobyčejně rozšířilo vědomí. A též díky halucinogenním drogám.

Ty mi pak především otevřely cestu do blázince, kde jsem zažil peklo a koncentrák. Nelidské způsoby a totální ignorantství ze strany upírů v bílých pláštích. Už jsem nebyl Petr Měrka, ale jenom číslo 34. Vše se zredukovalo na přijímání a vylučování. A veškerá údajná léčba spočívala v bohapusté absorpci duševních „léků“ – preparátů zmechanizované idiocie. Těmito jedy vás vydatně vykastovali a poté si vás tam snad chtěli nechat na věky, dokud vaši individuální identitu jednou pro vždy nevymažou z projevu existence. Princip je jednoduchý. Člověk podepíše dobrovolný vstup, jenž je ovšem z jejich hlediska neplatný. Poté stačí, když třikrát zopakujete svůj požadavek o ukončení „léčby“, vazby. A oni vás nechají s odůvodněním, že jste nebezpeční nejen sobě, ale především svému okolí, odsoudit k pobytu na dobu neurčitou. Čímž se ovšem dopouštějí zločinu proti lidskosti! Naštěstí díky mému otci mi dokonce zaslali nakonec omluvný dopis s tím, že nedopatřením došlo k justičnímu omylu.

Po blázinci už jen systematicky tvořím, příležitostně šílím a snažím se být šťastný. Neb o harmonii musíme bojovat. A to především sami se sebou.

Petr Měrka
Telekristus a Mentál

Petr Měrka Telekristus a Mentál

fra

Česká próza
Petr Měrka
Telekristus a Mentál

Reprodukce na obálce Pavel Brázda,
5 minut před koncem světa, detail, 1945–66
Jako eknihu vydalo roku 2020 Fra,
Šafaříkova 15, Praha 2, www.fra.cz
Elektronické vydání první

© Éditions Fra, 2007, 2020
Text © Petr Měrka, 2007, 2020
Cover artwork © Pavel Brázda, 2007
Author photo © Kristy, 2007
ISBN 80-86603-42-3
ISBN 978-80-7521-130-9 (Pdf)
ISBN 978-80-7521-131-6 (ePub)
ISBN 978-80-7521-132-3 (Mobi)

Obsah

Génius vrací úder	9
Den plný chlupů	11
Telekristus a Mentál	15
Hajlující Ježíšek	18
Pan Tůma	20
Říkal svému penisu Bože	23
Měl jsem bílého šéfa	25
Ďábelský tlustoprd	28
Divnozemci	30
Zprávy z mrazáku	33
Vzal jsem špuntovku a rozhodl se ukamenovat	35
Tichý čínský filosof	37
Měl jsem v hlavě explozi	39
Honit pipinku	42
Měla v podprsence škvara	44
Měla v kotníku šroubek	46
Mám se dobře, jsem idiot	48
Měla jsem chuť se mu osahat	51
Saponát	53
Vytlačil jsem si fajn uher	56
Pyčková udeřila zadnicí	58
Na základce nás vozili do mučírny	61
Zlomil mu nohu	63
Idioti sedí v hospodě	66
Zaprdění literáti	68
Karel May a Ladislav Klíma	71
To ego	73
Valašská polanka je ultra	76
Když tu mu vybuchl žaludek	78
Hrozně ráda močím do nočníku	81
Jsem tlustý, ale mám iniciaci	84
Až vyrostu, zakážu fotbal	86
Záhadná Měrkiáda	89
Pane Měrka, přišla si pro vás sláva	91

Měrka coby výrobní linka	93
Jsme rockové hvězdy, ale zabijáci	96
Šíleně blbá doktorka práv	98
Válečná zóna v Orkónii	101
Hyperprostorový fuck	103
Obilné stroje zdeformovaly Mars	106
Fantomas	108

Génius vrací úder

Spadl jsem do kádě s vápnem. Byl to osvěžující a ponížující pocit plný tragikomických následků. Když jsem odtamtud sám a bez pomoci vylezl, zjistil jsem, že jsem tak trochu rozežraný, ale jinak jsem se cítil fajn. Pár dělníku si o mě v prvním návalu starostlivosti típlo i nedopalky svých rozkouřených cigaret v domnění, že už jsem mrtvý. Ale já se na ně jen přívětivě zazubil a výstražně zarachotil kostmi. Měl jsem je nezvykle vystouplé. Místy mi dokonce překrývaly pokožku. Já věděl, že nemám do té práce chodit. Věděl jsem to už od základní školy, kdy jsem se před paní učitelkou rýpal rebelantsky v nose. Jenomže paní učitelka neměla pražádný smysl pro revoltující a nevybouřené mládí. Navíc byla zapřísáhlou hygieničkou. Udeřila mě. Jednou, dvakrát, třikrát. Dokud mi namísto šušňů nelezla z nosu krev. Ke všemu se mi škodolibě vysmála. V ruce si při tom pohrávala s mými dvěma předními vyraženými zuby, a já od té doby tak trochu šišlal a měl z toho spoustu různorodých komplexů a traumat. Neměl jsem štěstí na ženy.

Vždyť i do této rachoty mě vyhnala žena. Moje družka. Prý abych zabezpečil rodinu. Přitom se sama celé dny válela na pohovce, jedla čokoládu a dívala se do prázdné televizní obrazovky, protože nám v bytě nešel proud. Nohy doširoka roztažené, ukájela se kartáčem na mytí hrnců. Naše jediné děcko vyměnila na černém trhu za štangli docela obyčejného salámu a mně pak hodila jen ušmudlané montérky, prý abych si našel místo. Kdybych od ní dostal alespoň jedno mizerné kolečko toho salámu. Ale vytkla mi, že už od pohledu jsem rozený vegetarián. A tak jsem skončil na stavbě masokombinátu. Nebyl jsem šťast-

ný, ale když jsem stál u míchačky, cítil jsem se svobodně. Avšak jen do té doby, než mi do ruky vrazili lopatu a něco na mě mluvili. Uvědomoval jsem si moc dobře, že ničemu z toho, co mi říkají, nerozumím. Ale abych vypadal zaujatě danou problematikou, zapálil jsem si startku a zasníl se.

Vzpomněl jsem si na to krásné letní odpoledne, kdy jsem na ulici našel svoji překrásnou životní družku. Nikdy jsem ani pranepatrně nedoufal, že mi bude dopřáno nalézt takovou volně se vyskytující obezitu. Divil jsem se, že ji ještě nikdo neopíchal. Asi jsem byl první. Ležela nahá na chodníku. Mohla mít tak sto dvacet pět kilo. V jedné ruce třímala rozpitého lahváče a v druhé rozkousanou slaninu. Strašlivě slintala. Měla kolem sebe ošklivou kaluž plnou mastnoty a zbytků od jídla. Ale ani tento nadmíru odpudivý výjev mi nezabránil v tom, abych si rozepnul poklopec a zajel do ní. Poznal jsem, že je to ona, moje láska. Protože jsem se v ní na tuze krátkou dobu cítil v naprostém bezpečí a dobře. Šeptal jsem jí do ouška něžnosti, komplimenty a lichotky. A ona se mi za moji snahu velkoryse eroticky odříhla do obličeje. Omdlel jsem.

Když jsem znovu přišel k sobě, zjistil jsem, že jsem manžel, držím v rukou prosklenou dřevěnou skříňku a stojím v našem novém bytě bez elektřiny. Ona se už tenkrát válela na pohovce, jedla čokoládu a dívala se do prázdné obrazovky, jenom s tím rozdílem, že tam byl ještě Alois. Naše tlusté dítě. Často jsem byl na pochybách, jestli to je skutečně člověk, protože když se napřímil, vypadal skoro jako můj dědeček těsně předtím, než zemřel.

Ale to už jsem musel típnout cigaretu, protože mi začínal hořet prst. Předák mě poplácal starostlivě po rameni a já spadl do té kádě s vápnem. Toho dne jsem se z práce ubíral přímo na nemocenskou. Do-

ma mě uvítal strašlivý puch. Jenom co jsem v zámku zarachotil klíčem a poté vyrazil dveře, vyvalilo se z bytu roztodivné hmyzí hejno. Bylo tam tolik broučků, které jsem nikdy předtím neviděl, že jsem se bál, jestli to není čistě jen moje halucinace. Ke všemu jsem se začínal obávat nejhoršího. A když jsem přistoupil blíž k pohovce, prostoupil mě blahodárný pocit velkolepé radosti a štěstí. Moje družka praskla. Salám, který vyměnila na černém trhu za naše dítě, byl pravděpodobně zkažený. Ona se jím jako obvykle přejedla, a to ji nafouklo. A nejspíš, jak se asi snažila mermomocí uprdnout, aby uvolnila nahromaděný bioplyn, explodovala. Všude kolem ní se povalovaly střeva a ostatní vnitřnosti. Též jsem si všiml, že povážlivě zhubla. Ale už jsem na nic nečekal a udělal to, co jsem měl udělat už dávno. Vytáhl jsem z komory kanystr benzinu a celé to podpálil. A se slovy „Aštalavišta bejby“ jsem se vyřítil na chodbu, seběhl po schodech a utíkal do lesa. Cítil jsem nutkovou potřebu sžít se opět s přírodou. Živit se kořínky, bylinami a různorodými bobulemi. Cítil jsem, že mým skutečným životním posláním je tančit nahý na lesní mýtině a znásilňovat neopatrné houbaře.

Den plný chlupů

Byl to vyloženě báječný den. Rodina Bombastiků v teplákových soupravách a s kartáčky na zuby vyrazila na dovolenou. Otevřeli venku na ulici trabanta a vsoukali se do něj. S otcem to bylo přirozeně nejtěžší. Neměl totiž nohy ani ruce. Jenom široký, nezatrpklý úsměv zdobil jeho úchvatně sympatickou uhrovitou tvář. Ještě štěstí, že to nebyla nijak zvlášť početná rodina.

Rodina Bombastiků měla tři členy a každý z nich byl nadmíru osobitě vyvinutý. Nejtlustší byla asi Ma-

řena. Mohla vážit tak sto padesát kilo čisté váhy a byla dítětem, které se cítilo strašně hrdé, protože se mu po mnoha letech podařilo konečně dokončit základní školu. Už tam přesluhovala dobré dva roky a všem lezla strašně na nervy. Učitel tělocviku se zástupcem ředitele panem Štramandou se ji sice pokoušeli několikrát po sobě znásilnit, ale bez valného úspěchu. Pan Štramanda si dokonce vzal život! Upadl do těžké bezdůvodné melancholie, pustil si plyn, podřezal žíly a usnul před televizí, v níž právě běžel tuze zajímavý pořad o pohlavních úchylných a motivačních testech. Tělocvikář Žvaněk skončil klasicky v ústavu pro choromyslné pedofily. Usvědčilo ho vlastní video, které o sobě při brutální akci natočil. Ona dotyčná bytost prepubertálního ženského pohlaví to tenkrát snad ani nepřežila. Psalo se o tom v novinách, a protože se to tím pádem nepodařilo ututlat, skončil tělocvikář Žvaněk za bílými mřížemi. Dostal důmyslnou elektromagnetickou svěrací kazajku a byl až do konce svého krátkého života ošklivě mučen.

Paní Bombastiková, matka a zachovatelka rodu, měřila asi pouhých 30 cm do výšky a lidé si ji často pletli se švábem. I přesto tahle zákeřná individualita usedla za volant rodinného trabantu a dupla na plyn.

„Kam to jedeme, ženo?“ zeptal se jí mrzák pan Bombastik.

„Pro mě za mě klidně i do prdele,“ odvětila mu nevraživě paní Bombastiková a začala se účelně věnovat silničnímu provozu.

Provoz byl hustý a pro trpaslíka formátu paní Bombastikové těžko přehledný. Takže se není vůbec čemu divit, že na jedné křižovatce bez světelné signalizace to paní Bombastiková nevydržela s nervama. Začala se bít afektovaně do hrudi nedomrlými tlapy